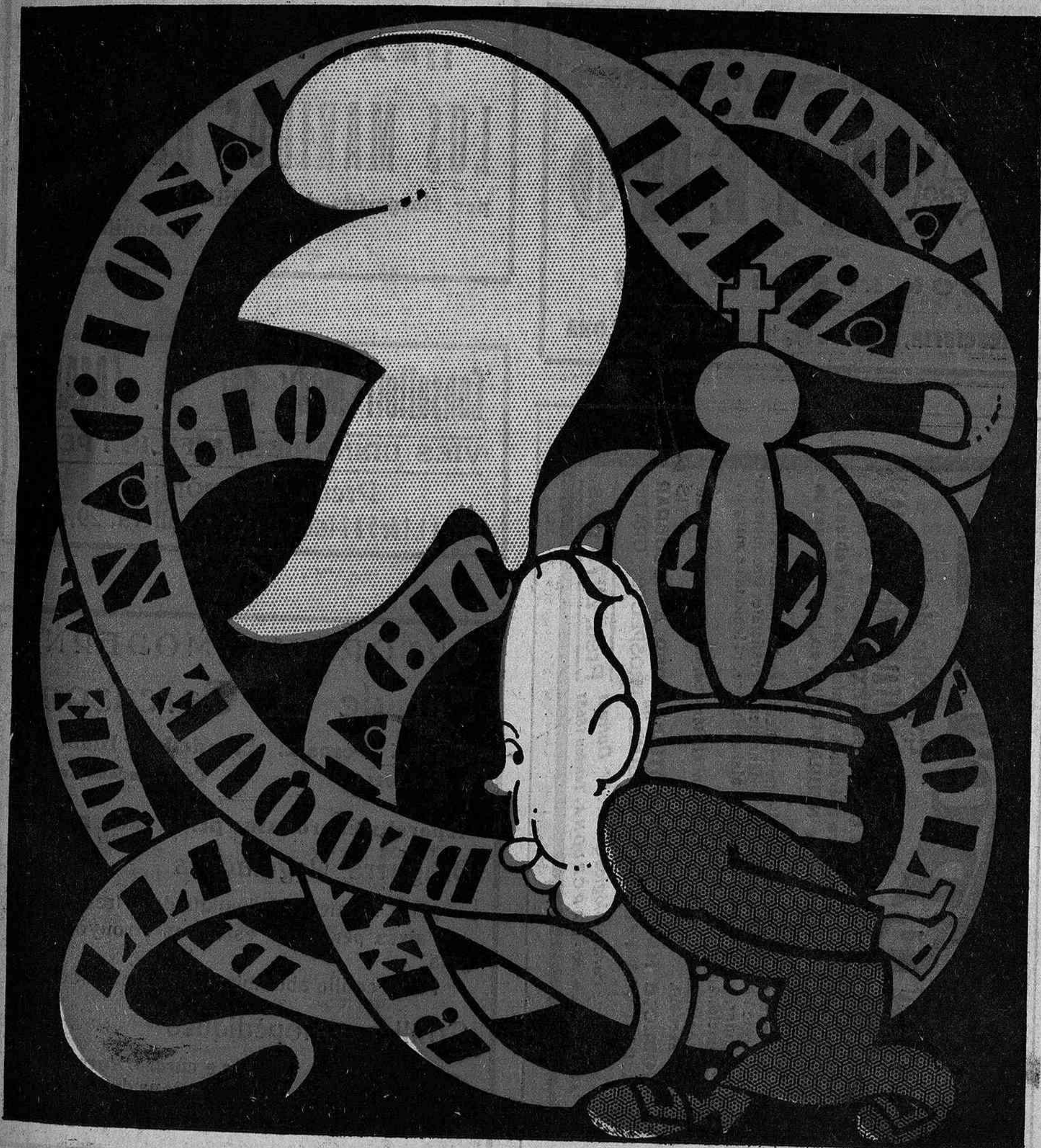

LES NOUVELLES

de la TORRATONA

A fi de comptes l'ase dels cops d'aquest any 35 seré jo, n'estic segur.

LA REGLA

SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB

PERLAS "FEMI"

Marvellós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

No accepteu imitacions que aprofiten la fama d'aquest cèlebre producte

TAPES ESQUELLA 1934

RELLIGAT I TAPES

Pessetes 8'50

**TISORES, NAVALLES
I MAQUINES BARBERES**

MARCA

ARTERO

REGISTRADA

SON LES MILLORS

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes

¡¡EXIT!! ¡¡EXIT!!

LOS MARIDOS DE LIDIA

per Margarida del Castillo i

Blanquita Pozas

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals) de la feblesa y
molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves
manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital.
Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pífu-
riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue,
ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni canterides, ni cap altre medica-
ment excitant.

**PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR
LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS**

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Duitrem

Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

ORTOPEDIA MODERNA
Fill de B. Carcasona

Taller i Despatx: Escudellers Blancs, 8
Telèfon 10916

Casa fundada en 1875

Aparells exprofessos per a cada malalt
Braguers Reguladors

per a la retenció absoluta de la trencadura.
Faixes per curar estòmacs i ronyons cai-
guis.

Faixa cotilla abdominal. Models moderns.

Cofilles Ortopèdiques

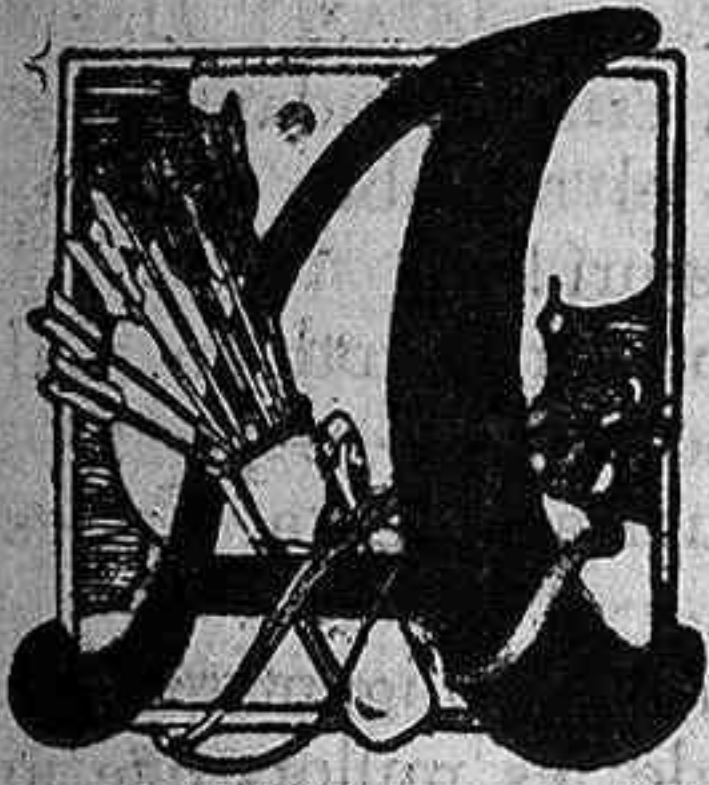
per a curar o corregir les
desviacions de l'esquena.

Més de 50 anys de pràctica són la millor garantia

CRÓNICA

Conglomerats inversemblants

LGUNS veïns de la casa, s'han ajuntat per fer impossible la vida del veí del primer pis, porta esquerra. Han entrat a la lliga de veïns els elements més inversemblants. El senyor del principal, ex-àcrata en els anys de misèria i aprenent d'aristòcrata en els dies d'abundor; el comte —pergamí de noms i pergamí d'esperit—, del primer, dreta; el capellà del segon; l'home d'armes del tercer; el notari de l'entresol; el picaplets dels baixos. En conjunt una barreja incongruent i matussera que no té altra finalitat que la de fer-se mestressa de l'escala.

Semblant barreja s'ha cobert amb el mantell de «salvadora de l'immoble». Però en el fons no té sinó un nord: posar els pisos propis en condicions de confort i luxe, prescindint dels pisos de la pobrissalla que viu a l'escala i fent cas omís de tots els afins al veí del primer pis, esquerra, els quals han caigut en la falla de no poder entendre's mai.

L'aglutinant de la coalició inversemblant és l'interès, naturalment. El veí del primer, esquerra, és un predicador d'utopies, i la representació de la ranciesa que viu a la casa li ha declarat guerra a mort. Les utopies del veí revolucionaven no únicament la casa: fins arribaven a revolucionar el carrer.

Per a dictar lleis al veí del primer, esquerra, els coaligats fan junta cada dos per tres. I és d'aquestes juntes que volem parlar: juntes que prenen pretext de l'interès de la casa, però que només tapen interessos personals.

L'ex-àcrata del principal —malgrat el barnís de nou ric que ha pres—, té solucions un xic estrofolàries que topen amb les solucions que dona el capellà, i amb les que dona el comte, i amb les que dona l'home d'armes, per posar a ratlla el veí del primer pis, esquerra. No cal dir que també topen amb les del notari i les del «picaplets». El del principal —pujat un xic lliurement—, tira endavant, sense creure necessari que s'hagi de fer

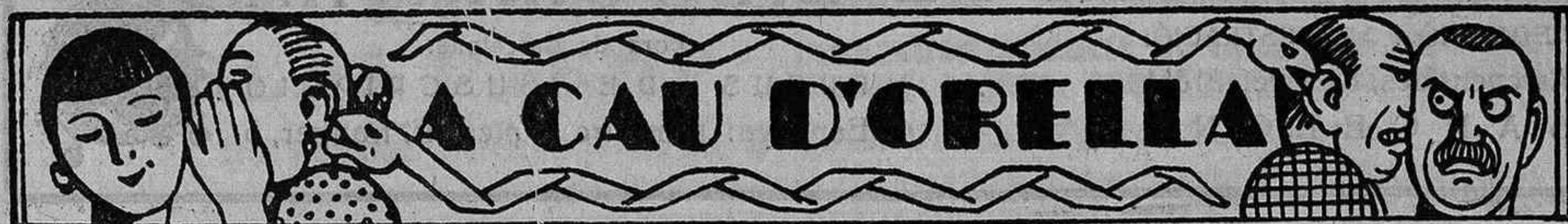
firmar al veí un paper reconeixent deutes a les ànimes del purgatori, ni jutjar imprescindible que el veí es tregui el capell davant dels blasons, ni pensar que sigui necessari que un canó d'escopeta faci de periscopi a les visions permanents del veí. I així de l'un a l'altre. El «picaplets» funambuleja amb els articles del Còdic. El notari tot ho converteix en escriptures i en al·lusions al Dret Romà, a Justinià i a les Pandectes. El clergue, creu que s'ha de donar tot per a poder anar al cel, fi i destí dels humans. L'home d'armes tot ho vol en pla de submissió de vençut. L'aristòcrata vol retornar als temps del guant blanc de fil i perruca de canem per a tots els de l'escala. Cadascú d'ells vol ésser el dirigent del conglomerat i imposar el seu criteri com a base de direcció efectiva. ¿Qui ha de creure en l'eficàcia de semblant conglomerat quan no siguin els qui en treuen partit?

Fins els cocktails tenen barreges impossibles! Què no passarà entre els dirigents d'una casa! Si els uns són irreductibles partidaris del terrat i altres de la teulada, no hi hauria altra solució efectiva que fer una casa amb teulada i terrat a la vegada. Però com que els components de les lligues que no s'entenen —ni es poden entendre—, gairebé sempre deixen de fer en lloc de fer, el resultat és que la casa es queda sense teulada ni terrat mentre els salvadors de l'immoble escateixen tirant-se els plats pel cap, però embolicant-los amb el tovalló per evitar que el soroll de la trencadissa transcendeixi.

I de juntes semblants, els components en diuen juntes «efectives». ¿Què han de portar, a la llarga, semblants juntes? Una reacció, naturalment: una reacció de la resta de veïns de l'escala i fins de tots els veïns del barri a favor del veí del primer pis, esquerra. És l'únic que té raó. Ell anava guiat per un criteri. Els altres no poden anar guiats per res concret. Per contra, no té cap finalitat constructiva. Entengui's, fer contra sistemàticament i sabent que no es pot edificar.

Una barreja d'ex-àcrates, capellans, homes d'armes, «picaplets», notaris, comtes i algun que altre «cametes», és una barreja eixorca sense més consistència que la del castell fet d'arena. Tothom se n'adona. Se n'adonen els veïns de la mateixa escala, se n'adonen els veïns del carrer, se n'adonaran aviat tots els habitants de la ciutat. Els únics que fingeixen no adonar-se'n són els qui fan junta. Ells van tirant, arrançant-se la casa i xuclant la mamella dels lloguers. Ja n'hi ha prou! Davant aquesta indiferència suïcida, quantes coses no es perdonen al veí del primer, esquerra, un xic massa segur, un xic massa vanitós, un xic massa obert, un xic massa descurat quan representava a l'amo de l'immoble!

Rovira i Virgili i Manuel Brunet

Manuel Brunet és un mosquit. Rovira i Virgili, un escriptor.

Rovira i Virgili escriu pensant. Manuel Brunet escriu tocant la seva trompeta mosquitera.

Manuel Brunet bronz tant com pot al voltant de l'escriptori de Rovira i Virgili. I, quan pot, fibla; fibla com un mosquit, naturalment.

Rovira i Virgili gairebé mai no se n'adona. Val tan poc la pena el mosquiteig de Manuel Brunet!... Però de vegades el trompetejar del mosquit es fa empipador i Rovira i Virgili deixa caure damunt del qui xiula la seva feixuga mà.

Quanta sangarrera aleshores!

Recordem un article famós de Rovira i Virgili adreçat a Manuel Brunet: «Els dels ulls mesquins». Un article com aquell que deixa al qui el rep macat per sempre. Manuel Brunet en sortí fet un cabdell. Ara fa uns dies que Rovira i Virgili va donar al mosquit Manuel Brunet, la patacada definitiva: l'article «Brunetto Llatini» aixafa més que una roda de trinxar grava. El Brunetto Llatini de «La Veu» no té res a veure amb l'enciclopedista italià: Brunetto Latini. Al de casa, ni a l'Infern no el voldran, com hi jau el que fou mestre de Dante Alighieri, segons la «Divina Comèdia».

Suposem que Manuel Brunet s'haurà quedat aixafat, però tan fresc. La mentalitat d'escriptor mosquit és una mentalitat de llauna de conserves, una cosa ultra especial: té la frescor de l'aigua conservada un parell de dies en termo.

No envegem pas el «llatinista» i «sagristà» Manuel Brunet!

L'esclavatge no es suprimeix amb discursos

¿Per què fa dies que l'anècdota que anem a explicar ens ve insistentment a la memòria?

Fa un parell d'anys que la Unió Britànica de la Societat de les Nacions tenia una sessió per a parlar de la supervivència de l'esclavatge. Un orador feia grans frases desenvolupant idees humanitàries. Tot d'una va entrar a la sessió Suledji Kartos, príncep d'Abissínia.

Fou respectuosament rebut, se li donà el millor seient, i se'l deixà perquè escoltés les brillants paragrafades del qui parlava.

Acabat el discurs del filantròpic orador i apaivagats els aplaudiments que se li tribaturen, el príncep abissini es posà a parlar. No volia que li quedessin al pap unes poques paraules de comentari a la pomposa peroració de l'altre.

I el príncep va dir. «Els qui dirigeixen els destins d'Europa són uns idiotes incorregibles. El meu pare fou esclau. Anníbal fou esclau. L'esclavatge no es suprimeix fent discursos. L'ha de suprimir cada u de nosaltres, individualment per formar el conjunt. Quan només ho fa un home, surt l'emperador. El dia que ho faci el poble...»

»Per ara, tenim la sort que el poble no ho sap fer i que en té prou amb discursos farcits de frases humanitàries.»

El príncep va posar el dit a la llaga!

Com resoldre la crisi?

No ho hem volgut preguntar a cap polític. Ja sabem la seva contesta: «Quan pugim els meus...»

Hem preguntat i ens han contestat:

Un metge.—«Com resoldre la crisi? Prenent el pols a l'opinió, o sigui al pacient.»

(No creiem que la recepta del metge sigui escoltada.)

Un cirurgià.—«Com resoldre la crisi? Buidant l'ab-cés; tallant carn viva; amputant el membre gangrenós! Ai si no es tingués por al bisturí!»

Un que adoba bicicletes.—«Fent córrer tothom. Cal anar a la dissolució, a la dissolució!»

La dona de casa.—«S'ha d'actuar amb cura. Tot es pot fer sense trencar plats.»

Un fabricant de mitges de seda.—«Obligant que totes les noies usin mitges de seda de les millors que jo fabrico.»

El corretger.—«Fent dur cinyell a tothom. I que cada dia se l'apretin un xic.»

L'arquitecte.—«Per a remeiar la crisi n'hi hauria prou amb realitzar els programes constructius que porten tots els Ministres a la seva entrada als Ministeris.»

L'orador.—«Si tothom es fes càrrec del valor dels meus discursos...!»

El notari.—«No hi ha res tan decisiu com una escriptura.»

El fabricant de goma.—«Únicament la goma pot donar una mica d'elasticitat a les finances nacionals.»

Hi ha contestes a l'enquesta que, com que la censura no les deixaria passar, ens hem estimat més suprimir-les nosaltres.

Per què serveix una moneda de dos cèntims?

Tertúlia a la botiga de Ramon Vilaró.

Es parla de com ha disminuït el valor de la moneda.

Un dels concurrents recorda que quan era petit li donaven deu cèntims cada diumenge i el feien feliç: «Ara deu cèntims no serveixen per a res. I pensar que encara hi ha monedes de dos cèntims! ¿Perquè serveix avui una peça de dos cèntims?», pregunta un altre contertuli.

Intervé Ramon Vilaró a la conversa i aclareix.

«Sí, una moneda de dos cèntims avui encara serveix. Serveix perquè el pobre al qui la donis et maleeixi l'ànima.»

Volen fer el favor de dir-me...?

Un amic nostre s'ha passat totes les festes de Nadal, Cap d'any i Reis, tancat a casa.

Per fi, el dilluns passat, es determinà de sortir del seu tancament i va treure el cap per la finestra del celobert abans de treure-la per la finestra del carrer: una mena d'entrenament. Per la finestra del celobert pogué veure una família veïna que dinava.

Tustà els vidres, féu senyals, i per fi aconseguí que els veïns obrissin la seva finestra, en espera del que desitjava.

Al nostre amic, no li passà pel cap altra cosa que fer aquesta pregunta als veïns: «Escoltin! ¿Volen fer el favor de dir-me si encara tenim República?»

I el bo del cas és que els veïns no van saber què contestar-li.

La raó decisiva

Els amics de don Felip Vallmajor li demanen seguidament que publiqui les memòries dels seus anys de teatre. Hi ha coses interessantíssimes. L'altre dia li oïrem contar aquesta anècdota. L'escena va passar a Huércal-Overa, província d'Almeria. La companyia infantil que ell dirigí hi donava unes representacions i la sala d'espectacles era plena a vessar. A darrera hora, i quan ja s'havien tancat les taquilles, compareix un home del poble i sol·licita una entrada. A la demanda hi acompanya l'acte de posar una pesseta a la taula del porter.

—«No se puede pasar»—va fer el porter.

L'home, sense dir res, posa una altra pesseta damunt la taula.

—«No es por el dinero»—explica el porter. —«No se puede entrar porque el teatro está lleno.»

L'home, mut sempre, afluixa la tercera pesseta.

—«Excuse, buen hombre. Es que...»

Cau la quarta pesseta.

—«Es que...» — insisteix el porter.

Cau la cinquena pesseta...

—«Imposible, imposible entrar»—, fa terminantment el porter. —«No cabe ni una aguja en la sala.»

L'huercalovereno (suposem que es diu així), té aleshores un argument decisiu. Es fica mà a la butxaca, es treu un ganivet de cinc pams (un pam per cada pesseta que havia donat), l'home s'acara al porter... (tot això encara sense pronunciar un mot), i es posa en pla d'entrar al teatre amb la raó decisiva de portar un arma, això malgrat l'advertiment que no hi cabia ni una aguja més.

Fou quan el porter li obrí pas amb una gran reverència:

—«Sí, sí; puede usted entrar.»

L'huercalovereno va entrar al teatre per les dues portes. I consti, en honor d'ell, que portant la raó decisiva a la mà, va entrar a la sala deixant els cinc pams de ganivet i deixant les cinc pessetes que havia donat damunt la taula del porter.

En Cirera Voltà ha encarregat uns vestits

Aquests dies han estat de tràngol per en Cirera Voltà. S'havia de fer vestits de personatge.

I es diu que explicava als amics:

«Veureu: això que la vestidura fa la figura, és una cosa certa. M'he de vestir.»

En Cirera Voltà s'ha fet vestits i suposem que ja n'aurà adquirit figura gràcies a la vestidura.

Una cosa l'ha preocupat darrerament: ¿Quina con-

fecció hauria de tenir el vestit que li han de fer per anar a Roma? ¿I quins colors es portaran a la Ciutat Eterna i entre gent tan fina?

Algú li ha insinuat el verd. El verd fa molt «agrario».

Divergències artístiques

Rivas Cheriff és un admirador de Marcel·lí Domingo, i pensa posar en escena la darrera obra teatral d'aquest conegut polític i autor dramàtic.

«Paco» Madrid té un dolent concepte sobre la darrera obra teatral de Marcel·lí Domingo. I l'exterioritza davant el qui el vol oir.

Males llengües diuen que «Paco» Madrid no perdona a Marcel·lí Domingo no haver-lo fet governador com a Brauli Solsona. «Al cap i a la fi —diuen que diu «Paco» Madrid—, tinc tant dret jo com en Solsona a ésser governador; tots dos fèiem les revistes del Còmic.»

El cas és que Rivas Cheriff fa, en un cafè, l'apologia del drama de Marcel·lí Domingo, i «Paco» Madrid protesta. Mitjancen unes paraules i vola un got de la taula de Rivas Cheriff. Hi intervenen els amics i les coses no passen més enllà.

Rivas Cheriff diu que «Paco» Madrid no li arriba en lloc. «Paco» Madrid manifesta el mateix. I van seguint les divergències artístiques. «Paco» Madrid assegura que imposarà a Rivas Cheriff la seva opinió.

Com va imposar-li? Segones baralles entre «Paco» Madrid i Rivas Cheriff. Es diu que en aquestes segones baralles no hi intervenen conceptes estètics. Total res, segons els males llengües. Però resulta que «Paco» Madrid branda, als ulls dels amics, les ulleres de Rivas Cheriff, com Judhit degué brandar el cap d'Holofernes clamant arreu: «Rivas Cheriff ja pensa com jo! Contemplin, contemplin les seves ulleres!»

Cap d'Any a les quatre de la matinada.

Quina sorpresa que tindrà el meu pare quan li digui que ja sóc major d'edat.

GLOSSARI

Elogi del Circ

Algú s'ha planyut, sense arribar a la protesta, que tampoc no hauria estat viable ni operant, del que s'ha fet per a subvencionar d'una manera dissimulada les funcions de circ.

Trobo que no tenen raó els qui neguen al circ categoria artística i transcendència social, essent així que constitueix l'espectacle més complet, educatiu i simbòlic de tots els espectacles que es fan i es subvencionen.

Moltes vegades s'ha parlat de si les curses de braus eren la festa símbol, l'exponent meravellós de la fesomia, característiques i capitombes del país de... Xauxa. Nosaltres creiem que el circ surt guanyant, car concentra dins el perímetre de la "pista", que s'assembla, altrament, al saló de sessions d'un Parlament, tots els elements que trobem dispersos en l'amplària del panorama nacional.

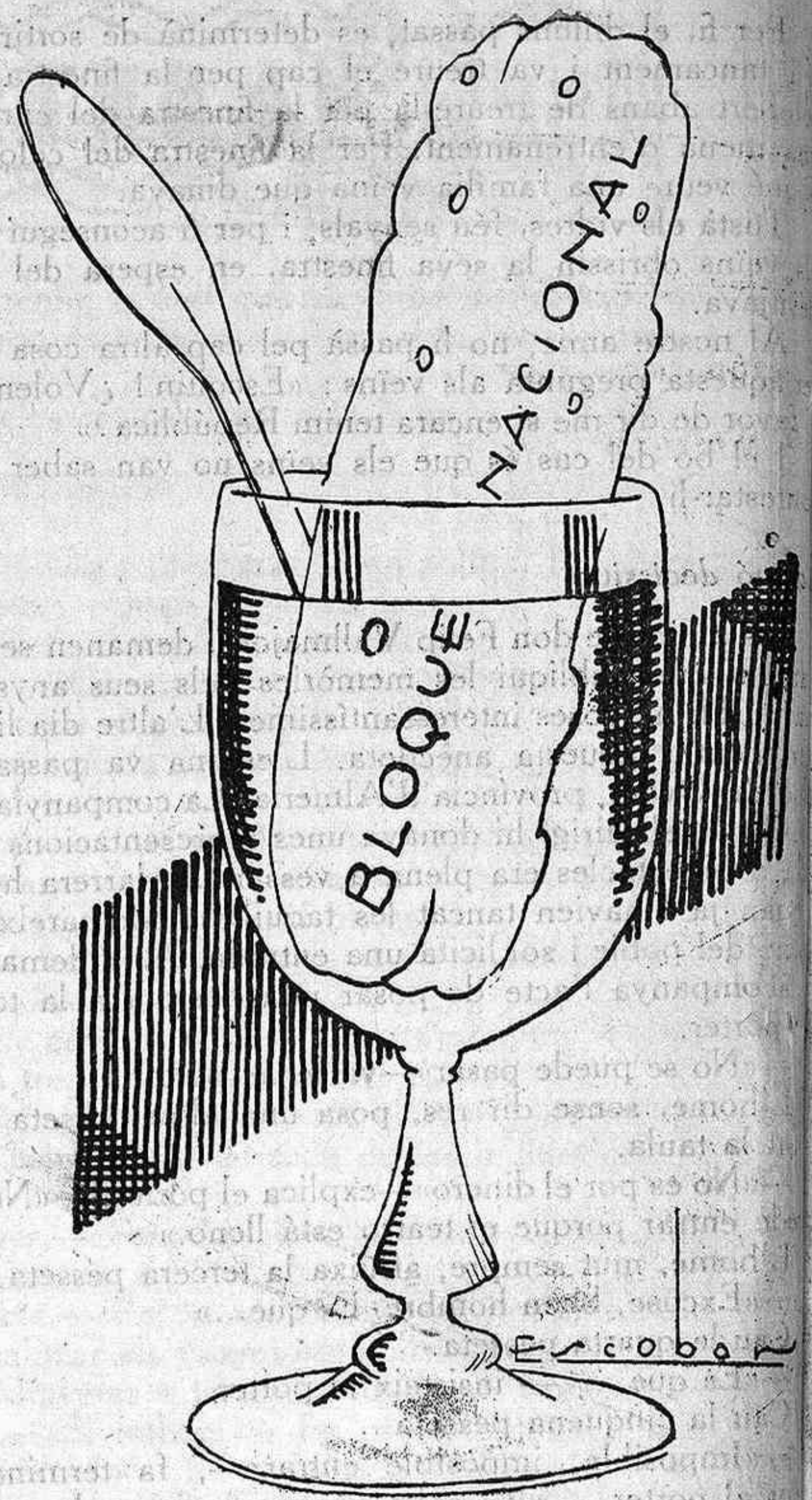
Quants en veureu que passen hàbilment la corda, que grimpen a ulls clucs i que salten d'un trapezi a l'altre, amb la mateixa facilitat que un simi va de la palmera al cocoter, i viceversa!

Equilibristes, jongleurs, destres en el salt mortal i en la barra, écuyeres, transformistes, en trobareu en la vida pública que farien la pols a l'artista de circ més pintat. Corre cada pallaso i august de saló, que el mateix Grock es quedaria blau.

Ell circ és, també, una constant lliçó de coses per al teatre. Hi ha còmics que s'han fet una reputació amb la seva constància de no saber-se el paper. Al circ, l'artista que no estudia i no assaja, li va la integritat de la

—Com va el negoci dels sargits, Annetta?
—Molt malament; en Lerroux ens pren la feina.

N'hi ha prou amb un que remeni la cullera.

carcanada. A més, en el circ, el públic sap valorar llor les qualitats i facultats de cadascú i no és possible que hi hagi sexagenàries que s'enfaden si no els fer nenes i galans joves que han pogut assistir, de llavors a la guerra de Crimea.

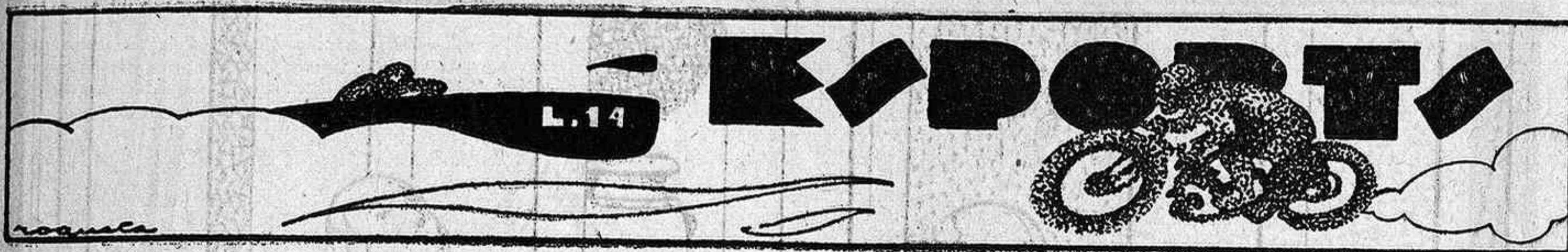
El circ comporta també, en el que es refereix a crítics, la necessitat d'una preparació que busqui inútilment en molts dels qui fan crítica de teatres, especialment de teatre català.

Les funcions de circ són, així mateix, profitoses al públic de totes menes, des del contribuent que no fa la mosca bo i rondinant, fins al treballador en forçós. Aprendre de desflorigar-se, de fer contorsions de perdre la por a la tombarella. Sabran com, a gades, és agràida i ben pagada una ganyota feina temps. Veuran com s'escalen altures i hom fa saltar multàniament diverses boles sense que toqui a terra.

Bon espectacle el del circ! Enriola, esglaiada, divertit i interessa sense que el cap barrini ni perillin consciències. Es font d'ensenyaments i exemplar tant, a preus mòdics.

El que hi ha, és que els professionals tenen competència de part dels nombrosos "amateurs" fan el salt i el pallaso i són més ben pagats.

PANICA

Cronòmetre

Perquè va rebre el Barcelona

Els tècnics del futbol, els crítics que aventuren un pronòstic abans de jugar-se un partit, creient fermament que el futbol és una cosa fàcil d'endevinar establint comparances de resultats i de «forman», van quedar diumenge amb un pam de nas amb el quatre a un de Can Ràbia.

Nosaltres, per no quedar pnejats, ja comencem per no fer pronòstics de cap mena que podrien semblar tendenciosos, però ara que ha passat l'Espanyol-Barcelona, direm que, sincerament, pressentíem aquest resultat.

Lecuona no és el mig centre que cal al Barcelona. Un partit no és prou per fiar en el joc d'un home, i menys per arregar-lo en un lloc de tan alta responsabilitat com el de mig centre.

En Lecuona ja va fracassar davant l'Oviedo, i els directius barcelonistes no se'n van donar compte.

Per què l'Oviedo havia dominat tan llargament en el primer temps? Perquè no hi havia mig centre. Però el resultat il·lògic de la segona part va engrescar-los fins el punt de produir en els incondicionals barcelonistes la ceguesa de creure que presentant l'equip com davant l'Oviedo, ni havia prou per a guanyar l'Espanyol el qual semblava anar a la deriva.

No s'havien fixat que la victòria de la segona part la produí la retirada d'Herrerita i, per tant, l'absoluta anul·lació de l'ala Herrerita-Emilín, que en el primer temps havia fet anar de bòlit a Guzman la qual cosa motivà que Lecuona restés desemparat quan precisament necessitava de la seva ajuda. Al segon temps, la ratlla mitja va actuar millor, i com a conseqüència va fer millor joc la davantera.

Davant l'Espanyol era perillós de presentar-se amb el mateix equip. Si la davantera no tenia una ratlla mitjana que l'enviés a fons, i al davant Arater i Pérez els deturaven fent joc dur, rarament arribarien els joves davanter barcelonistes a la porta de l'Espanyol.

Va ocórrer quelcom semblant del que es veié a la primera part del Barcelona-Oviedo.

L'Espanyol té una ala esquerra a la davantera molt semblant a la Herrerita-Emilín. L'ala esquerra de l'Espanyol és perillosa per fet de trobar-se junts un jugador científic —Manolin— i un extrem que corre encara com pocs extrems esquerres d'Espanya. Fent joc de retenció de pilota Manolin cridava l'atenció a Guzman el qual corria a prendre-li, i aquest feia una passada llarga, diagonal i ràpida a Bosch, que fugia com esperitat sense que Guzman arribés a aconseguir-lo.

I què passava en arribar a la ratlla defensiva?

El mateix que el dia de l'Oviedo. Talment com si algun tècnic després de veure jugar a Långara a Les Corts hagués aconsellat Iriondo d'emprar la tàctica de "marcar" a Zabalo.

Zabalo ha fet dos partits dolents. El de l'Oviedo i el de l'Espanyol. Es que el mateix Iriondo que Långara, assabentats que és el jugador més eficaç de la defensa barcelonista, empraven la tàctica de situar-se al costat seu, a la distància necessària per a no incórrer en off-side. "Marcant" el defensa, aquest es veia obligat a no deixar el davanter centre, arribava sol l'extrem esquerre davant Zabalo —per la tasca abans comentada de l'interior—, i Zabalo no sabia a quin jugador entrar, perquè si corria a deturar en Bosch, aquest podia fer la passada a Iriondo.

Aquesta tàctica fou la que produí el desgavell barcelonista i la reculada dels seus interiors per ajudar a mitjos i defenses que fallaven, i l'anul·lació, per tant, de la davantera, la qual quan avençava veia davant seu les entrades dures i temibles d'una defensa terriblement eficaç.

Seguirà la Directiva del Barcelona posant a Lecuona? Voldrà potser Platko que tornin a posar a Bèrkessy?

Diumenge, amb l'Atlètic de Bilbao, el Barcelona pot triomfar o ensorrar-se, i pot també posar-se a prova un home: en Soler.

Si aquest també cau, podrà dir-se llavors que no hi ha mig centre al Barcelona.

Que el seny guii els nebots de Sunyol i Garriga.

AQUELL

Altaveu indiscret

Diuen que ha estat ofert a Josep Gironés un combat amb Kit-Chocolate a Caracas amb una prima de set mil drets.

Nosaltres encara que ens ho juri l'Artero amb la mà al pit i en Lasplassas amb la ploma a la mà, no ho voldrem creure.

* * *

L'Olimpia Ring sembla que reposa i que per ara no té ganes de tornar-hi. Al Nou Món se'n riuen perquè la gent que vol boxa ha decidit aparroquiar-se altre cop la popular sala del Paral·lel.

Que vagin fent amb compte, i l'empresa anirà a l'hora. Més val menjar poc i pair bé.

* * *

Hi ha noms que no vesteixen. Almenys així ho van creure els senyors del «Tagament» el veterà club d'atletisme, en canviar el nom tan català que tenia per adoptar el de «Nurmí».

Es la febre del senyor Esteve que s'estima més les coses d'estrangeria que les de casa.

El «Nurmí» club paga les conseqüències de la seva gatada ridícula perdent totes les curses en què pren part.

* * *

El president del col·legi d'àrbitres de bàsquet té cada exi-

tats arbitrant que aviat li faran un monument per a perpetuar-ne la seva memòria.

Medina, que així es nomena aquest gran home, ho fa tant bé que si als camps de bàsquet fossin tan concorreguts com els de futbol potser a hores d'ara ja fóra client honorari de la Mutual Esportiva de Catalunya.

* * *

A Buenos-Aires anaven a fer un Carnera-Uzcúdu i ho han deixat córrer. Han dit que en Carnera volia molts diners per boxar amb el basc i que el combat s'havia de suspendre.

L'excusa ha tirat per aquest camí com també hauria pogut donar-se fent veure que havia sortit un gra al clatell de Carnera i presentant un certificat d'una notabilitat mèdica.

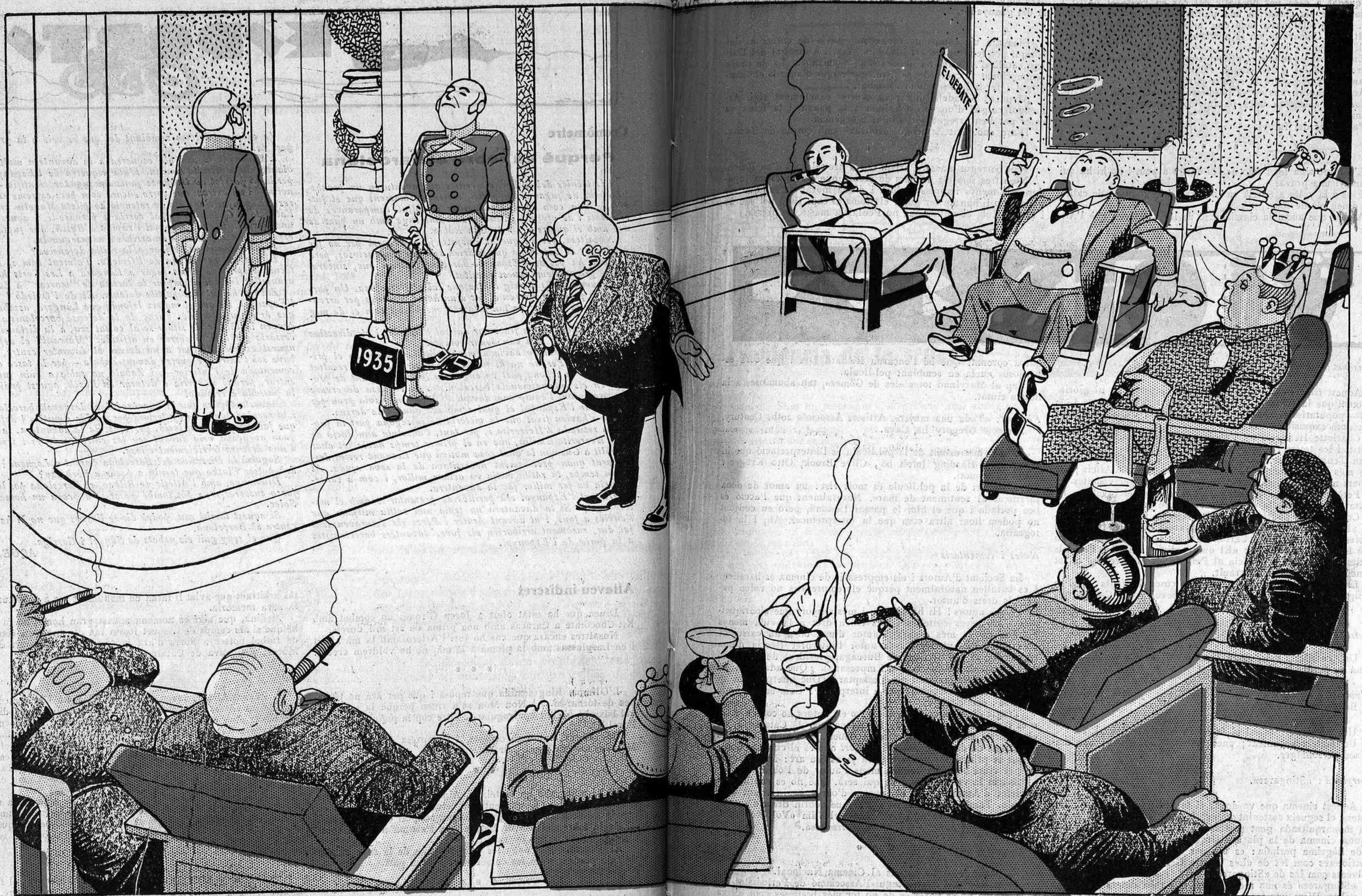
Felicitem el públic de Buenos-Aires perquè comença a entendre de boxa, i no es deixa entabanar com passa amb el de casa.

Les empreses, el mateix a Sudamèrica que a la Xina o al Plà de la Boqueria s'han de donar compte que ha passat aquell temps que dues pepes amb guants, bastaven perquè uns quants milers d'infeliços es deixessin atracar sense oposar-hi resistència.

* * *

No ho diguin gaire alt però l'Espanyol ha guanyat el Barcelona i els mateixos de l'Espanyol no s'ho volen creure.

Fins en Pere Conde, directiu espanyolista dels de més categoria de la casa, imitant l'exemple del malaurat Ciudad, ha-

L'ANY NOU.—Em van ben entabanar. M'havien dit que era una república laica i de treballadors.

via quedat a casa per no patir del cor en veure el partit i pensant que els clavarien una pallissa d'un cabacet pel cap baix. Conde telefonava cada cinc minuts i preguntava el resultat, i en Camarassa no es movia de l'aparell per tal de donar-li referències dels fets.

En assabentar-se que el primer temps havia acabat amb dos a zero favorables a l'Espanyol, va prendre el cotxe i féu cap a Can Ràbia per veure la segona part del partit.

Acabat aquest, fins es va permetre el luxe de dir a un redactor del «Mundo» unes paraules iròniques per al Barcelona.

Paradoxes del futbol.

* * *

L'Andreu s'ha fet l'amo de les curses a peu, i no hi ha qui li guanyi una prova.

Fins a la volta a Sarrià va concórrer i la guanyà «de calle» que diuen els de fora.

Al pas que anem la classificació de les curses en què l'An-

dreu sigui anunciat, es podrà fer abans de córrer-les. Almenys la del guanyador.

* * *

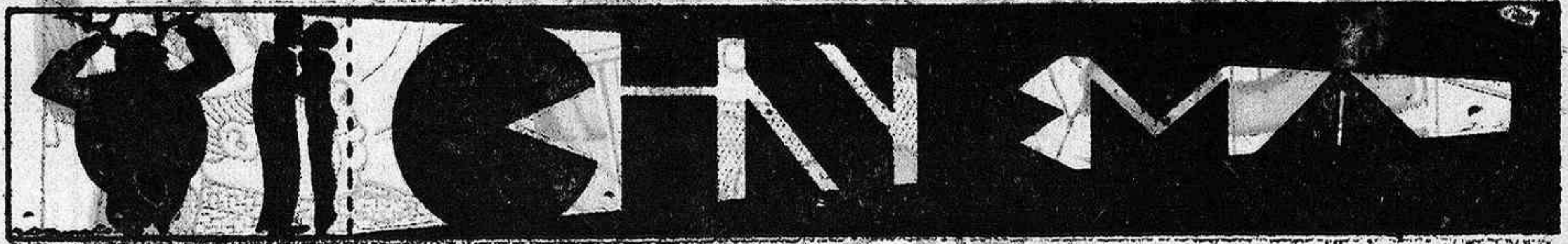
Fins ara als camps de futbol sols havia de córrer el del botiquí per fer fregues als jugadors. Ara, l'Armengol del Col·legi català d'Arbitres ha imposat una moda nova. La de caure commocionat al camp de joc i fer que hagin d'anar-li el llobrígol i fer-li la respiració artificial.

Al partit Sabadell-Júpiter va ocórrer exactament així. Armengol caigué d'un cop de pilota a la panxa, i la feina va ésser per l'encarregat del botiquí d'urgència.

D'ara endavant Armengol arbitrarà amb cotilla de llauna.

* * *

Han corregut massa. Parlem de la pre-selecció d'en Raich. Nosaltres som els primers de creure que Raich és un jugador dels menys impressionables i d'una moralitat tal que els honors no li han de fer pujar els fums al cap. Però pel seu bé i el del club, és millor que no l'enlairin massa de pressa.

Colisèum: «Alicia al País de les Meravelles».

Aquest film ha passat per Barcelona sense pena ni glòria. I consti que la filmació del popularíssim llibre de Lewis Carroll —popularíssim a Anglaterra i als Estats Units— ha estat feta amb exquisida cura.

Charlotte Henry té tot l'encís que ha de tenir Alicia. Els vestits i les testes reproduïxen amb perfecció els dibuixos de John Tenniel, il·lustrador original que ha enganxat per sempre més el seu nom a la visió que tots tenim d'Alicia; els papers més insignificants del film són servits per vedettes.

Però repetim-ho: «Alicia al País de les Meravelles» ha passat per la pantalla del Colisèum sense pena ni glòria.

Com a grans podríem fer algun retret a la filmació d'«Alicia al País de les Meravelles»: la barreja que s'ha fet de dos llibres. L'obra de Lewis Carroll ha estat barrejada amb l'obra que li fa de continuació: «El que et diu el mirall». Però els petits no ho saben, i «Alicia al País de les Meravelles» té tot l'encís dels contes de Perrault.

Llàstima que a Barcelona aquestes coses d'infants ja no se sàpiguen veure sinó a través de qualsevol Jordi Canigó que les vulgaritzi i les enlletgeixi.

Metropol: «Valses de Viena».

Una cursileria més, amanida amb vals de Viena. No val la pena de perdre la nit.

Tivoli: «La Estrella del Moulin Rouge», amb Constance Bennet.

Una comèdia musical si fa no fa bona que les altres. Un mateix argument; unes mateixes situacions; uns mateixos personatges.

Maryland: «Stingaree».

Aquest cinema que va donar el to amb «Les quatre germanetes», el segueix sostenint amb «Stingaree, o el lladre generós». La monarquitzada gent sentimental que «penyablanqueja» en aquest cinema de la plaça d'Urquinaona, és gent de cor dolç i de llàgrima perlada: es fon per les sensibilitats ja siguin patriotes com les de «Les Quatre Germanes», ja siguin dissolvents com les de «Stingaree».

«Stingaree» és una mena de rei que roba diners i els dona al pobre. Diem una mena de rei perquè els reis roben i se'ls queden. Però tot té analogies i «Stingaree», té coses de mo-

narca coronat. Que bé l'encarna Richard Dix i que cors esponjosos xucla en semblant pel·lícula.

Cap al Maryland totes «les de Gómez», tan abundoses a la nostra ciutat.

Fèmina: «Toda una mujer». Artistes Associats 20th. Century. Direcció Gregory La Cava.

El més interessant de la pel·lícula és l'interpretació que hi donen Ann Harding (molt bé, Clive Brook, Otto Krüger i Túlio Carminoti.

L'escenari de la pel·lícula és molt vist: un amor de dona sacrificat al sentiment de mare. Naturalment que l'acció és ben portada i que el film fa passar l'estona, però en conjunt no podem lloar altra cosa que la interpretació. Ah, i la fotografia.

Notes i comentaris

La Societat d'Autors i els empresaris de cinema es barallen. I es barallen naturalment perquè els empresaris no volen pagar els drets d'autor.

Pobres autors! Hi ha senyors i més senyors que s'enriqueixen a les seves costelles i tots tenen dret a la vida menys l'autor. Hi ha més encara, l'autor d'una obra no existeix: n'és autor l'adaptador i n'és autor l'interpret (teoria d'una eminència, el senyor Sanz de Buruaga, president de la Secció de Cinema de l'Associació d'Empresaris). ; Què adaptaria un adaptador sense material per a adaptar? ; Què interpretaria un interpret sense personatge per a interpretar? Com és de còmic tot això: còmic-tràgic.

Tràgic d'un tot com a solució: o els autors no cobren drets o es tanquen 107 cinemes de Barcelona, 400 de Catalunya, on els pobres empresaris de cinema deuen perdre considerables quantitats de diner en benefici de l'art que és el cinema. Consti que si primer fou indústria ara ja es diu art: art del qual en pot viure tothom; tothom menys l'autor de l'obra.

Sabem la victòria final de qui serà. Que no es capfiqui la Societat d'Autors i que els autors d'obres vagin tirant com puguin. També pot donar-se el cas que cobrin drets d'autors, autors com l'autora nordamericana del film «Vol Nocturn», descaradament robat d'una novel·la francesa.

* * *

Es parla de donar impuls al Cinema Nacional. Es parla que hi intervingui l'Associació de Periodistes. Del que no es parla és de no fer més bestieses com «Viva la Vida», amb la col·laboració de qualsevol Alady.

—Creu que de republicans com jo n'hi ha pocs. No vull que els meus fills tinguin res a veure amb els Reis.

—No parlis. Es veu ben clar.!

Croniqueta de la setmana

Haurà arribat l' hora ?

Anguera de Sojo ha reconegut que a l'any 449, abans de Jesucrist, el Senat Romà va fer concessions a la plebs i que més tard, el mateix Jesucrist i els seus Apòstols, defensaren també les aspiracions dels humils.

Ja deu haver-n'hi prou. Segurament ha arribat l' hora de pensar amb els poderosos.

En Primo, a París

En Primo, el noi Primo, ha anat a París i ha fet declaracions a la premsa francesa.

En Primo no és feixista. No és tampoc monàrquic, però tampoc no és republicà.

Carai de senyor ! Què deu ésser ? Què serà ? No pot resultar-nos una endevineta de primera. Qui sap si ni això. El noi Primo no és res, res, res !

Per la Pau

El senyor Laval, en el temps que ha esmerçat negociant amb Itàlia, ha rebut diverses creus d'honor. Val a dir que, com a tornajorns, ell també n'ha donat d'altres.

Aviat a Europa no hi haurà altra cosa que això : creus

Diàleg entre colonitzadors

- Aniràs a la colònia com a representant meu !
- Ca, la colònia l'hem feta entre els dos !
- Sí. Però l'hem feta gràcies al meu sistema de sotmetre els indígenes.
- Si ets amo, agraeix el sosteniment fort que et dono !
- Bé, bé ! No ens barallen. Com que la colònia és rica, n'hi haurà per a tots.

Coses americanes

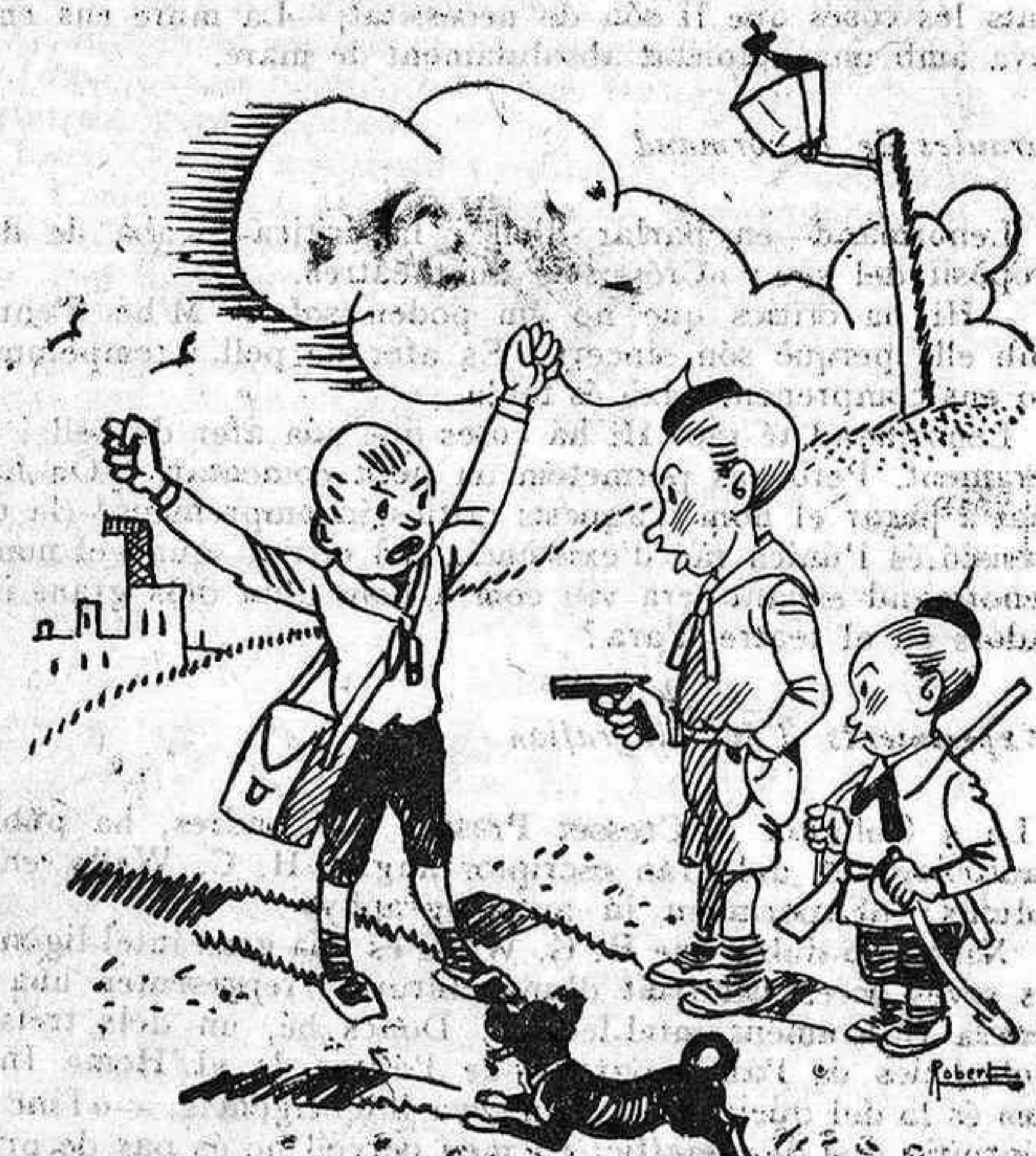
Tres senyors molt sensats s'adrecen a un senyor que mai no ha cobrat un sou superior a 50 dollars al mes. I li diuen : Tu, amb les teves idees revolucionàries, has causat un dany immens. Et condemnem a abonar 30 milions de dollars. I no regategis. No te'n podem rebaixar res.

¿No en farem un xic massa ?

D'un editorial de «La Ciutat»

«La lluita i l'aportació ciutadana en la política serà diferent demà del que ha estat fins ara. Un militant deixarà d'ésser un vot i un entusiasme pot convertir-se en neça d'una màquina a la qual s'exigirà un rendiment de disciplina i d'activitat.»

¿No us sembla escoltar un sermó d'en Mussolini ? ¿No en farem un gra massa, senyors demòcrates ?

El dia dels Reis.—Del natural.

Si els pares en lloc de comprar-los armes els haguessin comprat llibres, no es veurien semblants escenes.

FITXES

Una festa de Primera Comunió

—Vindran demà? Celebrem la primera comunió del nen. Jo m'excuso. —Han de venir. Es un dia tan feliç per a nos altres! —L'àvia insisteix i torna a insistir: —Prometi'm que vindran—. I en promesa que hi aniré fan donar paraula a l'amic el qual, per atzar, he acompanyat a la casa i que m'ha fet la presentació de la família. —Han de venir! Han de venir—. Ens ho han fet jurar el pare, la mare i, més que tot-hom, l'àvia.

Després ens han pregat disculpes per no atendre'ns com voldrien: es troben tan aqueferats. El pare ha d'anar a casa el sastre pel vestit del fill; la mare trafequeja per la cuina, en preliminars de gran dinar; l'àvia no hi veu d'alegria i ens parla del que ha comprat per al seu nét, del que pensa fer pel seu nét, de com ha preparat el seu nét per a rebre la Primera Comunió.

Mai no oblidaré aquest dinar d'extraordinària festa celebrat en honor d'un fill i d'un nét que no existien. El matrimoni que fa combregar un fill, no ha tingut mai fills. Però ells s'han creat un fill imaginari que els està malalt, que els guanya premis d'aplicació al col·legi, que els fa malifetes i àdhuc que celebra el sant, diada de Reis i Primera Comunió. Crec que fins arribaran a deixar que els sobrevisqui.

—Si el pogués veure ben casat...—ens ha dit la velleta. I no ens hem pogut estar de guaitar-li els ulls cercant endevinar el dolor que li produïa aquesta lluita per una ficció. Però els ulls de l'àvia eren extraordinàriament riillers i serens.

Ni un mot per explicar-nos la mentida; ni una al·lusió a l'engany. El fill no-nat era amb nosaltres i reia, i parlava, i ens deïa la impressió de blandor que havia rebut combregant. Per als pares del nen, i per a l'àvia, aquella era una gran diada.

Hem enviat una caixa de bombons i un estoig de compassos al noi inexistent del qual hem celebrat la festassa de la Primera Comunió. L'estoig de compassos li hem enviat per una indicació de la mare.

—¿Què podríem comprar-li com a record de la festa?... hem preguntat.

La resposta de la mare ha estat immediata:

—Un estoig de compassos. L'han passat a la geometria i els necessita. Nosaltres som partidaris que accepti com a presents les coses que li són de necessitat; —La mare ens enraonava amb una autoritat absolutament de mare.

Paraules de Lenormand

Lenormand—en parlar d'ell i la crítica—acaba de dir a propòsit del seu: «Crépuscule du théâtre».

—Hi ha crítics que no em poden sofrir. M'he d'enutjar amb ells perquè són sincers? És afer de pell i temperament. No ens comprenen. Això és tot!»

Lenormand té raó. Hi ha coses que són afer de pell i temperament. Però ens permetem un petit comentari. ¿On haurà anat a parar el nom d'aquests crítics incomprensius—(la comprensió és l'única raó d'existència del crític)—quan el nom de Lenormand encara serà viu com a nom d'un dels grans innovadors en el teatre d'ara?

«Experiments d'autobiografia»

La «Gollancz et Cresset Press», de Londres, ha publicat l'autobiografia del gran escriptor anglès H. C. Wells, en dos volums: «Experiment in autobiography».

Ningú no dubta que H. G. Wells és una gran intel·ligència: les seves obres són fruit d'una cultura i representen una tendència francament intel·lectual. Doncs bé, un dels trets característics de l'autobiografia de l'autor de «L'Home Invisible» és la del queixar-se de la seva intel·ligència. —«Tinc més d'intuïtiu que de científic. El meu cervell no és pas de primer orde. La meua «Història Universal» té grans defectes. La meua obra no és pas el que hauria calgut que fos».

I pensar que entre nosaltres us topeu a cada pas amb gent que no ha fet res, i viu més inflada que un gripau, més presumptuosa que un maniquí de casa de modes. Hem vist autoretts dedicar retrats seus, comediògrafs que declaren haver fet

No s'hi val, que vostè també s'aprofiti de la situació.

l'obra suprema, novel·listes que han escrit superacions al Quixot...

Meravellosa autobiografia de H. G. Wells! «Kipps—us diu—sense les meves falles hauria pogut ésser una bona obra». I «Kipps» és una obra meravellosa, amb la qual pot fer-se un gran nom qualsevol autor...

Amb l'obra de H. G. Wells a les mans sentim passar per rera els vidres de la finestra el primer dia de fred del nostre desembre!

Un «tipus» de dona

Li han dit que algú creia en la probabilitat que ella enganyés l'espòs i la dona treu foc pels queixals.

Es tracta d'una dona molt jove i molt bonica, casada amb un home força vell i agressivament lleig.

La calúnnia em revolta—ens explica la dona—, i no pel fet autèntic de l'engany, sinó perquè em desfà una reputació que m'és necessari aportar a la societat que és el meu matrimoni.

No em vaig casar enamorada del marit ni ell es va casar enamorat de mí. Ens vam casar perquè ens convenia: a mí, perquè ell és un home de diners; a ell, perquè tenia una dona jove incapaç de trencar la paraula de fidelitat que havia donat. Vaig donar aquesta paraula serenament, convençuda que mai no agafaria per excusa la bogeria que ens porta això que en diuen amor. A la nostre societat matrimonial, espòs i esposa hi aportaven un capital sòlid: ell el diner; jo la boniquesa segura. Però ara resulta que el capital que jo hi he aportat no és un capital d'absoluta solidesa i que això em posa en situació d'inferioritat a la societat. Perquè un capital de reputació i de moral no pot ésser tant ferm com un capital de finques i dipòsits al Banc?»

La dona segueix el seu plany i els punts de vista més insospitats giren al voltant de la seva dissort domèstica.

Quin bell tipus fóra aquesta dona per una comèdia... sempre que no es tractés d'una comèdia de teatre català, malgrat es tractés de teatre català subvencionat!

RAMON VINYES

TELÓ ENLAIRE

Noves i Comentaris

No arribem a temps per parlar de l'estrena de «Els Homes Forts», feta al Poliorama.

Desitgen que Albert Piera mereixi un xic de consideració a l'empresa Nicolau Aluges, cosa que no ha passat amb algun altre autor.

Una de les raons perquè fou donada la subvenció de la Generalitat a aquesta empresa fou la raó de la necessitat que els autors de Catalunya fossin tractats amb respecte. La porcada revoltant feta a Ramon Vinyes, amb l'estrena d'«Els Brillants de l'Oncle», prova que aquest respecte no s'ha pas aconseguit i que els empresaris de català segueixen essent pitjors cada dia.

La setmana entrant parlarem d'«Els Homes Forts», d'Albert Piera.

* * *

—Ara dona gust d'anar al Liceu. Almenys pots anar-hi a xerrar amb gent d'upa.

El públic barceloní del Barcelona ha xiulat «Melo», l'uni-versalment aplaudida obra d'Henry Bernstein.

Què passa a Barcelona? I ja no ens volem referir als barcelonins que van al Teatre de Barcelona, sinó a Barcelona en general. Què passa a Barcelona?

Abans es parlava arreu del món de la sensibilitat del públic barceloní. Avui es deu parlar de la poca-solta del públic barceloní. Abans era ben rebut l'intent de novetat teatral. Avui es xiula.

A Barcelona es xiulen les pel·lícules amb cara i ulls, les obres de teatre amb cara i ulls. A Barcelona es fan centenàries les obres de teatre poca-soltes i omplen els cartells dels cinemes les pel·lícules incongruents.

On ha anat a parar la sensibilitat artística de Barcelona?

L'emmatzimen cada dia més les ratxes de tangos i de cançonetes absurdes que els altaveus aboquen damunt les nostres Rambles?

Tothom sembla preparar l'èxtasi als badocs analfabets!

* * *

Maria Vila i Pius Daví debuten aviat al «Pompeia» de Gràcia. Es diu que estrenaran una obra de Marquina i de Fages de Climent. També es diu que pensen estrenar algunes obres d'autors novells.

Ens plauria que la nova fos certa.

«L'ESQUELLA» s'ha posat moltes vegades en actitud de lluita davant les realitzacions de la parella Vila-Daví. Es més, ha cregut la seva actuació, com a co-empresaris de Romea, funestíssima per al Teatre Català.

Ningú com Pius Daví i en Burgues ha anat adalerat rera el diner que els havia de portar l'obra d'èxit fàcil. Mai no han pensat que l'èxit surt quan menys s'espera. Foren Pius Daví i Burgues els qui reduïren els autors de teatre català a dos: a Muntua i a Josep M.ª de Sagarna.

Sembla que l'experiència, i els funestos resultats de l'experiència, han servit de lliçó a la parella Vila-Daví i que vénen decidits a petjar nous camins.

Ho volem creure i ho desitgem.

Consti que nosaltres, personalment, no els guardem cap rancúnia.

* * *

Josep Canals. El recordem en parlar d'en Pius Daví i els germans Burgues, com empresaris.

Quants foren els autors de Teatre Català que malparlaren de Josep Canals! Però com l'han fet esplèndid els qui l'han seguit en igual empresa.

Josep Canals manifestà predilecció per a determinats autors. Consti, però, que els autors de la predilecció de Josep Canals tingueren sempre un to: mai no foren autors adotzenats, mal tinguessin èxit. Canals mai no estrenà cap obra d'en Roure. Per torna, vèiem, en les seves temporades, companyies estrangeres, vèiem bones traduccions; vèiem una competència d'empresari. Ai enyorat Josep Canals, àdhuc enyorat pels qui no us fosen gaire amics.

Em sembla que començarà a ésser hora de fer-vos un homenatge!

Quan se us compara amb els altres Josep Canals! Que no haurieu fet vós, subvencionat per la Generalitat de Catalunya!

ESQUELLOTS

Lleó Daudet, l'«enfant terrible» de l'«Acció Francesa», ha donat les bones festes al doctor Albinyana, llefiscós personatge del reaccionarisme espanyol.

El representant més autèntic del tartarinisme monàrquic francès, acaba la seva felicitació preguntant al senyor Albinyana quan el podrà veure a París per a fer junts la copa a la salut dels ideals que els uneixen.

Això serà quan els republicans siguin al poder.

* * *

Si certes informacions no menten, el líder obrerista Angel Pestaña ha fet declaracions a Madrid sobre l'autonomia

que podria signar sense escrúpols el més aigualit dels partidaris de la «descentralització bien entendida».

Ja ho deia aquell que «la cabra sempre tira al monte», i que, en l'ànima de cada espanyol hi trobaríem, rascant un xic el vernís exterior, un duc d'Alba o de qualsevol «pacificador» per l'estil.

Val a dir, amb tot, que no ens creiem el que hom ha atribuït a Pestaña. Si és veritat, pitjor per a ell.

* * *

Les empreses periodístiques i les emissores de radio estan a mata-degolla perquè aquestes, segons les primeres, els fan la competència amb la radiació de notícies.

Ja s'ho faran Nosaltres trobem, però, que en els diaris parlats hi manca un corrector de proves. S'escapa cada plesbicít i transuènt!

* * *

Abans, els infants i les ànimes senzilles esperaven la diada de l'Epifania per veure el que els reis els portarien. Ara que la majoria dels monarques viuen a dispesa i han de dedicar-se a l'esport del turisme, entre cigarreta i conspiració, són els reis els qui esperen que els duren els babaus que encara creuen amb els daurats i arminis de la reialesa.

* * *

A Roma falta gent. Amb motiu del matrimoni d'una filla d'Alfons, el Magnífic, que li diu l'escrivent, no escriptor Carretero i Novillo, la flor de la nostra aristocràcia rànica i el més flomít de la plutocràcia inadaptada a la república i adhuc la dels qui juguen a estones a fer de república, aniran a Roma a retré homenatge als asos del borbonisme i de pas, potser veuran el Papa.

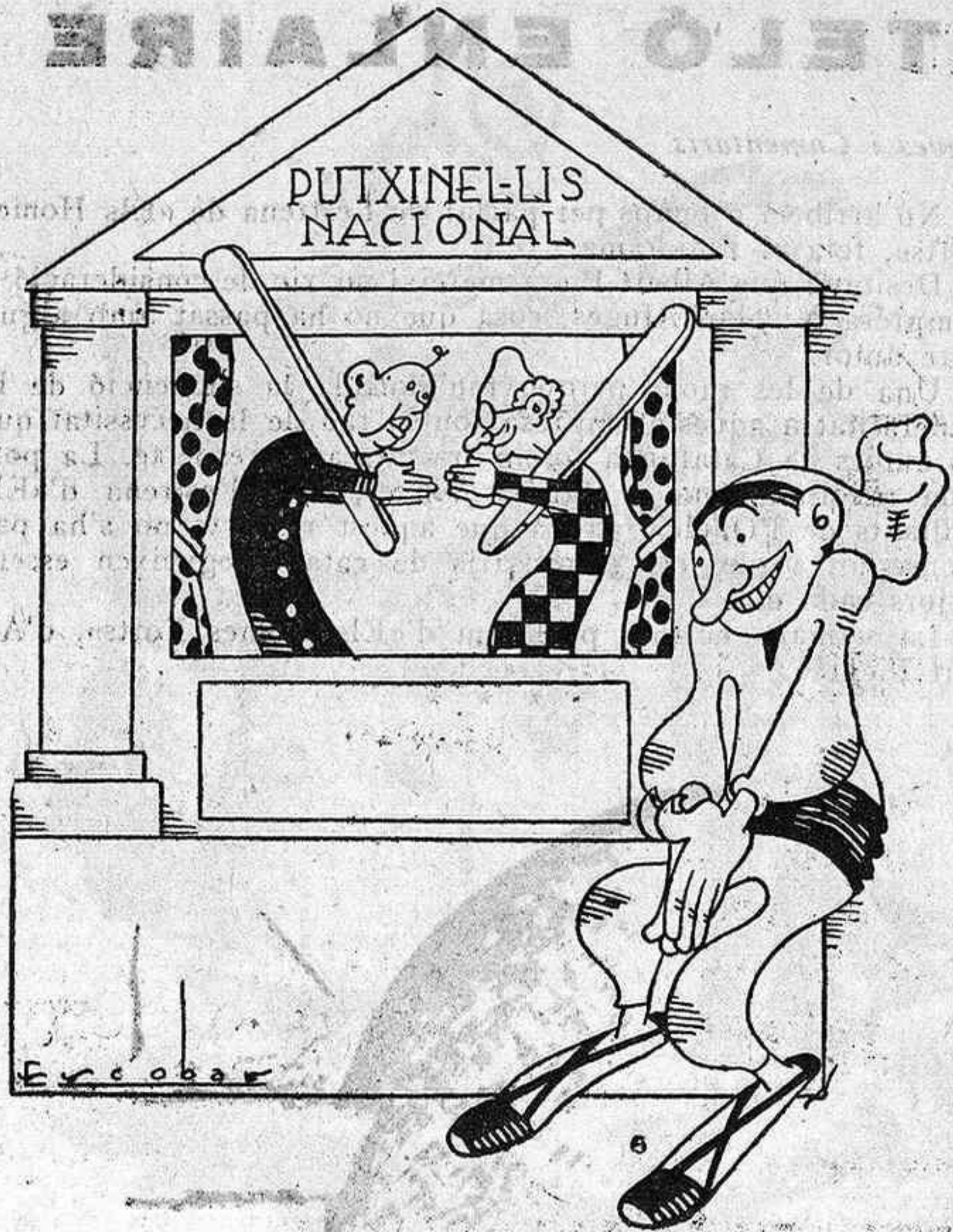
A aital objecte, hom organitza excursions collectives a preus econòmics, tot pagat i amb dret a diverses atraccions.

* * *

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Aquest número ha estat visat per la censura

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Ara, ara disfrutarem!!

Quan coneguem els presents que els monàrquics més o menys autèntics i declarats fan a la pubilla de don Alfons i donya Victòria Eugènia, en farem cinc cèntims als nostres lectors, encara que és més fàcil que abans puguin assabentar-se si llegeixen «La Vanguardia».

Es parlava que molts estaven disposats a enviar a Roma els emblemes i insígnies monàrquics que encara llueixen i que amb això se n'haurien omplert alguns coves. A darrera hora, hom va desdir-se'n perquè encara poden ésser ací de necessitat.

* * *

Com que ara, a Madrid, tornen a remenar les cireres, el senyor Cirera va amar a la Cort de la República per tal que amb la remenamenta no fessin caure de l'arbre les seves il·lusions.

Es diu que el gerent de l'agència de la C.E.D.A. a Catalunya ha tornat a Barcelona amb la cirera, ai, la cua, entre les cames.

* * *

Els isidres de la comarca igualadina, revifats i enardits per la confortant diada gastronòmica de Nadal, han anunciat a molts de llurs parcers i conreadors de terres el desnonament, que alguns en diuen «deshauçió», per al mes de novembre proper.

Tot sigui per la justícia i per la pacificació dels esperits. Ara bé; fins al novembre hi ha molt camp per a córrer i podria ésser que es reimprimís algun dels rodolins de l'auca «El món al revés».

* * *

Diuen els qui ho saben, nosaltres no hi erem, que la vetlla de Cap d'Any s'ha distingit a Barcelona per l'espectacle insòlit d'una disbaixa esbojarrada que ni a Xicago en temps de la llei seca. Sort, diem-ne sort, que la gent de l'Esquerra és a la presó o a l'exili, puix que de no ésser així ja hauríem

sentit la canalla dels de «D. I. C.»- Doncs què hi diu el senyor bisbe? Apa, una pastoraleta més!

* * *

Llegim i retallem de «L'Instant» el següent solt que copiem sense comentaris:

«Es disposà que tota la documentació administrativa fos redactada en castellà, perquè l'Alcalde no entén el català.»
Molt ben fet. Les lleis han d'ésser fetes a la mida dels fun-

cionaris i no pas al servei dels ciutadans. A més, ja ho diu la Constitució, ens sembla que ho diu, que una mateixa llengua dominarà tota la Península. I si no ho diu, és igual.

* * *

Les pretensions que el català sigui conegut i respectat a Catalunya, són excessives i imprudents. Ací teniu, per exemple, les repúbliques sud-americanes. Gairebé totes parlen l'espanyol i van separar-se d'Espanya.

APOPLEXIA (FERIDURA)

Paralisi - Arterioesclerosi

i totes les malalties derivades d'una defectuosa circulació de la sang, les evita i guareix l'antic específic vegetal i completament inofensiu.

ANTIAPOPLETIC BERDAGUER

A les farmàcies i Centres d'Específics

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA

(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?

Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

CARGAMENTO SALVAJE, en espanyol

EXTASIS per Hedy Kiesler,
un film atrevit y sensacional

MI VIDA ENTERA

per George Raft, Frederich March i Miriam Hopkins

REVISTA PARAMOUNT en espanyol

La
Cuina a Gas
indispensable
a tota
Casa Moderna

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Angel, 20

TÍSNER

Agafa fama i possa't a feure.

- Diuen que la seva dona ha tret la rifa.
- Ei, que deu haver fet trampa.